

Magyar Péter korunk Károlyi Mihálya

2025 augusztus 15. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

MAGYAR ÖNRENDELKEZÉS – Az ellenzék prominensének erdélyi térfoglalási kísérleteit nem koronázta siker.

A határokon átível? magyar nemzetegyesítés, amit Orbán Viktor 1998-ban, első kormányának megalakításakor hirdetett meg, nemcsak egy jól hangzó politikai jelszó volt, hanem egy koherens, programadó, perspektivikus, s

nem utolsósorban a realitásokkal is számoló válasz a nemzet szétszakítottságára. Ennek a nagy ív? koncepciónak a valóságba ültetését jelentette a Magyar Állandó Értekezletnek, valamint a Kárpát-medencei Képviselői Fórumának életre hívása, a státustörvény elfogadása, majd 2010 után a magyar állampolgárság kiterjesztése, a trianoni békeszerződés évfordulójának a nemzeti összetartozás napjává nyilvánítása, a külhonban élő nemzetrészek kulturális életének dinamizálása, anyagi támogatásuk megnövelése és célzott stratégiai irányokba rendezése, hogy csak a legfontosabbakat említsem.

A magyar állampolgársággal együtt járó szavazati jog új helyzetet teremtett a Kárpát-medencei politikai akaratképzésben, akkor is, ha a 2010 óta regnáló nemzeti-konzervatív kormány ellenzéke lényegében ringbe sem szállt a külhoni szavazatokért. Vélhető, hogy eleve esélytelennek érezték magukat azok után, hogy a 2004-es népszavazási kampányban szégyenletes módon uszítottak az elszakított magyarok, s főként az erdélyiek ellen. Mesterházy Attila 2013-as kolozsvári bocsánatkérése akár szinte is lehetett, de senki nem vette komolyan, nem is követte még csak kísérlet sem arra, hogy az MSZP vagy bármelyik baloldali párt kihasítson a maga számára egy szeletet az erdélyi szavazóbázisból.

Magyar Péter megjelenése a politikai színtéren, úgy tűnik, hogy e kérdésben is változást hozott. A nagyváradi út fiaskója, a Partium „román földnek” titulálásának s az erdélyi magyar szavazatok kilencven százalékát besöpört RMDSZ lespicilizésének negatív visszhangja a jelek szerint az új ellenzéki vezetőt nem tántorították el attól, hogy az erdélyi szavazókat is megcélozza.

Ezzel együtt hiba lenne azzal vádolni azt, hogy exportálja a magyar politikai ellentéteket Erdélybe. Ezek az ellentétek mindig is megvoltak s meg is lesznek. Erdélyben még ma is egymillió magyar él, csaknem annyi, mint ahány lakosa van Máltának és Luxemburnak együttvéve. Mi sem természetesebb annál, hogy itt is megvolt mindenkoron egyfajta politikai tagoltság, még akkor is, ha Trianon óta a nemzeti-konzervatív eszmerendszer hívei dominálták azt a közösségi elnyomatás léthelyzetéből fakadóan.

E vádat egyébként a Fidesz is megkapta számtalan alkalommal, nem mellesleg igazságtalanul. Amennyiben komolyan vesszük a Szabó Dezső által megfogalmazott alapelvet, miszerint „minden magyar felelős minden magyarért”, amit úgy is fogalmazhatunk, hogy a magyarság sorsközösség, hogy csak egy közös magyar ügy van, s nem több, akkor azt is el kell fogadnunk, hogy a nemzeti értékrenddel ellentétes világnézetet? erők nemcsak Belső-Magyarországon hirdethetik a maguk egyébként kártékony politikai krédóját, hanem az egész Kárpát-medencében. Meg persze bárhol a világon.

Dédelgetünk magunkban egyfajta idealizált képet Erdélyről, ahol van valami romlatlanul magyar. Amúgy ez a kép nem teljesen alaptalan, hiszen élnek még hús-vér emberek Székelyföldön, akiknek a nemzettudata olyan tiszta és természetes, mint a levegővétele. Szívvel kívánhatjuk, hogy ez az idill minél tovább megmaradjon, de naivitás azt hinni, hogy a mai világban, amikor a globalista tudatbefolyásolás első számú eszköze ott lapul mindenkinek a zsebében, majd pont a politika mocska nem fertőzi meg az erdélyi emberek tudatát.

Másrészt akár folytatnak szabályos kampányt Erdélyben a magyar pártok, akár nem, a politikailag tudatos, szavazati jogokkal élni kívánó külhoni magyarok sokkal inkább követik a belső-magyarországi politikát, mint a bukarestit. Lehet okoskodni azon – meg is teszik sokan –, hogy a sorsuk nem Budapesten dől el, ez akkor is faktum. Érzelmileg, kulturálisan, történelmileg e közösség az anyaországhoz kötődik, a román főváros számára az idegen elnyomatás szimbóluma, amit soha nem fog magáénak érezni. Egyébként egyáltalán nem közömbös erdélyi szempont az, hogy ki tölti be a magyar miniszterelnöki posztot, egy olyan ember, aki tényez? a nemzetközi politikában, aki a legtapasztaltabb, legszélesebb látókör? aktív európai politikus, akinek véleményét a világ első számú hatalmának vezet?je is kikéri, majd ezt nyilvánossá is teszi, vagy egy elvtelen, alkalmatlan, amorális, hazug politikai kalandor.

Magyar Péter esetében az a különleges, hogy az általa lenullázott baloldali pártokkal ellentétben fenn hirdetett jelszavai a nemzeti gondolatvilágban fogantak: Wass Albert-idézetek, Bocskai-viselet, népi motívumok, a nemzetre való szüntelen hivatkozás. Érdemes felidézni, hogy politikai el?dje, a kétbalkezes Károlyi Mihály is a magyar függetlenség nemzeti programjával jutott hatalomra, majd megpecsételte Magyarország sorsát a magyar hadseregnek a leszerelésével pont akkor, mid?n a legnagyobb szükség lett volna arra.

Magyar Péter hozzá hasonlóan egész szimbólumrendszerével, retorikai fordulataival a nemzeti oldalhoz kötődik, oda, ahonnan érkezett, viszont megbízói, munkaadói éppoly nemzetgyilkos programot fognak vele végrehajtani, mint amibe torkollott a Károlyi-féle katasztrófa politika.

Akad értelmes ember e hazában, aki elhiszi, hogy ha Magyar Péternek miniszterelnökként választania kell a nemzeti érdek és az EU-diktálta pártérdekbe csomagolt önérdek közül az LMBTQXYZ, a migráció vagy Ukrajna kérdésében, akkor ? nem az utóbbit fogja választani, amikor már most, ellenzékiként is globalista bábként viselkedik?

Visszatérve az ellenzék prominensének erdélyi térfoglalási kísérleteire, hideg tárgyszerűséggel megállapíthatjuk, hogy legújabb próbálkozásait sem koronázta siker. S ez akkor is így van, ha Markó Bélával való találkozója ügyes húzás volt, megtalálta ugyanis az erdélyiek Árpai bácsiját, azt a politikust, aki nemzeti mázba csomagolja a globalista tartalmat, s így sikerrel téveszti meg a felszínes szemlélőt.

Göncz Árpádra ugyan nem volt jellemző soha a nemzeti retorika, de joviális stílusával sikerült sok jóhiszemű magyart megnyernie magának. Markó Béla az autonómiapolitika kisiklatója, aki a nemzetállamtól az illiberális demokrácián át az LMBTQXYZ-problematikáig felmondja a mainstream politika valóságidegen sablonszövegeit, a mondanivaló nemzetfélte pántlikázásával olyanokat is meg tud győzni, aki az adott konkrét kérdésekben mást gondol. Ne áltassuk magunkat, Magyar Péter követői között is akadnak nemzeti gondolkodású polgárok, akiket megtéveszt a piros-fehér-zöld retorika. Ami tehát a Markó Béla–Magyar Péter-kézfogást és az azt megerősítő Kós Károly-emlékplakettet illeti: megtalálta a zsák a foltját.

Ezt a sikeres taktikai manővert viszont a totális érdektelenségbe fulladt nagydorjáni tábor követte, ami azzal súlyosbítva, hogy több orgánusot kitiltottak a rendezvényről, miközben (többek között) a sajtószabadságot beszélgettek, s hogy Magyar Péter ráhívta a román csendőrséget a mulatózó helybéli székelyekre, iszonyú fiasónak bizonyult. Még az Orbán-gyűlés, minden létező nemzeti szimbólumot kikezdi, a csíki székelyeket állatoknak nevez. Parászka Boróka is kénytelen volt elismerni, hogy a rendezvényt rosszul hangosították, ötletszerűen szervezték, s hogy igen csekély érdeklődést keltett.

Ezzel együtt arra számíthatunk, hogy a kolozsvári és a nagyváradai „Tisza-sziget” után létrejönnek más hasonlók is a magyarlakta erdélyi nagyvárosokban, hiszen a globalista tudatmosás itt is érezteti hatását, különösen az aktivizmusra hajlamos fiatalság körében, másrészt az is valószínűsíthető, hogy Magyar Péter sem mondott le az erdélyi térfoglalásról. A kampány ki fog terjedni Erdélyre is, az azonban borítékolható, hogy legfeljebb annyi fog változni, hogy az ellenzék támogatottsága egy számjegyből két számjegyvé válik, miközben a kormánypártoké elsőprerej marad.

Borbély Zsolt Attila - www.magyarnemzet.hu

Ajánló